

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **město Chodov**, se sídlem Komenského 1077, Chodov, zast. JUDr. Vladislavem Bílkem, advokátem se sídlem Čs. legií 143, Klatovy, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 8. 12. 2014, čj. ÚOHS-R409/2013/VZ-25973/2014/323/BRy, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 4. 2017, čj. 29 Af 11/2015-48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu v nynější kauze je otázka, zda byl žalobce povinen postupovat při uzavření smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení podle zákona č. 139/2006 Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení (koncesní zákon).

[2] Žalobce na zasedání rady obce dne 11. 7. 2011 pojal záměr pronájmu souboru nemovitého a movitého majetku tvořeného rozvodným tepelným zařízením a jeho příslušenstvím ve vlastnictví obce. Záměr zveřejnil od 12. 7. 2011 do 30. 7. 2011 na úřední desce obce. Následně obdržel sedm nabídek. Dne 15. 8. 2011 uzavřel smlouvu o nájmu rozvodného tepelného zařízení se společností Sokolovská uhelná, právní nástupce, a. s. Smluvní strany uzavřely smlouvu na dobu určitou (do 31. 12. 2016), jejím předmětem byl pronájem a provozování rozvodného tepelného zařízení za účelem dodávky tepla a

užitkové vody. Společnost Sokolovská uhelná se zavázala platit ročně nájemné ve výši 5 000 000 Kč. Podle dalších ujednání ve smlouvě byla tato společnost povinna spravovat a provozovat rozvodné tepelné zařízení svým jménem, na vlastní podnikatelské riziko a odpovědnost a vlastními prostředky. Smlouva ji opravňovala účtovat za dodávku tepla, a to na základě uzavřených smluv o dodávce tepla. Celkové roční příjmy plynoucí z provozování rozvodného tepelného zařízení se pro roky 2012 až 2016 odhadovaly ve výši 89 646 000 Kč až 101 596 197 Kč.

[3] Žalovaný zahájil dne 11. 9. 2013 správní řízení z moci úřední, jelikož pojal podezření, že žalobce porušil koncesní zákon. Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2013 žalovaný shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 27 odst. 1 písm. a) koncesního zákona, jelikož při uzavření smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení se neřídil koncesním zákonem a tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Za spáchání tohoto správního deliktu žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 300 000 Kč.

[4] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal rozklad k předsedovi žalovaného, který ho rozhodnutím citovaným v záhlaví zamítl a potvrdil závěry žalovaného.

[5] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou krajský soud rovněž zamítl.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní poukazuje na to, že nakládání s obecním majetkem (jeho pronájem) upravuje kromě koncesního zákona také § 39 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení). Krajský soud podle jeho názoru nesprávně posoudil vzájemný vztah těchto dvou zákonů. Koncesní zákon není ve vztahu k obecnímu zřízení zvláštní právní úpravou s aplikační předností. Odůvodnění krajského soudu týkající se vztahu mezi těmito dvěma právními předpisy považuje stěžovatel rovněž za zjednodušující a nepřezkoumatelné, jelikož neodpovídá na všechny právní otázky v žalobě. Nadto namítá, že koncesní zákon nezakotvuje obecnou povinnost se tímto právním předpisem řídit.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti dále napadá také výši pokuty. Krajský soud při přezkumu výše její výměry nepřihlédl k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

[8] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti navrhuje, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ztotožňuje se závěry v napadeném rozsudku. Podotýká, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje argumenty v žalobě, se kterými se již vypořádal krajský soud. Námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nepovažuje za důvodné. Pokud jde o výši uložené pokuty, upozorňuje, že pokutu správní orgány uložily na její spodní hranici.

pokračování

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[11] Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. Soud se nejprve zabýval námitkami týkajícími se aplikace koncesního zákona [**III.A.**; § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.], následně posoudil otázku, zda krajský soud přezkoumal dostatečně výměru pokuty [**III.B.**; § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.].

[12] Kasační stížnost není důvodná.

III. A. *Aplikace koncesního zákona*

[13] Stěžovatel předně v kasační stížnosti konstatuje, že z širšího kontextu předmětu sporu vyplývá problém definování vztahu koncesního zákona a obecního zřízení (jeho § 39 odst. 1).

[14] Obecní zřízení v § 39 odst. 1 zákona, ve znění platném do 31. 12. 2013, stanoví, že je obec povinna po dobu nejméně 15 dnů před rozhodnutím v příslušném orgánu obce zveřejnit na úřední desce obecního úřadu *záměr obce prodat, směnit nebo darovat nemovitý majetek, pronajmout jej nebo poskytnout jako výpůjčku.* Koncesní zákon obsahuje také pravidla pro uveřejnění oznámení o zahájení koncesního řízení (§ 31 koncesního zákona). Podle § 31 koncesního zákona se oznámení o zahájení koncesního řízení uveřejní v informačním systému o veřejných zakázkách (Věstníku veřejných zakázek) a případně též v Úředním věstníku EU. Mimo to však koncesní zákon stanoví celou řadu dalších povinností, které musí obec dodržet při zahájení a vedení koncesního řízení, výběru koncesionáře a uzavírání koncesní smlouvy.

[15] Podle názoru stěžovatele není možné určit, který z těchto právních předpisů je obecný a který zvláštní, jelikož oba právní předpisy kromě způsobu uzavírání smluv o provozování majetku obce upravují odlišnou problematiku, která spolu nesouvisí. Takový vzájemný vztah nemá ani oporu v zákoně, § 39 obecního zřízení neomezuje svoji působnost odkazem na případnou existenci zvláštního právního předpisu. Nejasnosti o vztahu těchto dvou právních předpisů podle stěžovatele způsobuje také odkaz v § 1 koncesního zákona na zvláštní právní předpis, který má mít přednost před aplikací koncesního zákona. Za těchto výkladových obtíží lze podle stěžovatele jen obtížně použít zásadu *lex specialis derogat legi generali* a dát aplikační přednost koncesnímu zákonu.

[16] NSS k tomu uvádí, že na daný případ se současně vztahuje právní úprava v obecním zřízení a v koncesním zákoně. Obecní zřízení v § 39 odst. 1 upravuje speciální postup při určitých právních formách nakládání s nemovitým majetkem obce, mimo jiné také v případě záměru obce pronajmout nemovitý majetek, jako tomu bylo částečně také v nynější kauze (podle čl. 2.4. smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení *je předmětem této smlouvy pronájem a provozování rozvodného tepelného zařízení*). Právní

vztahy ve smlouvě o nájmu rozvodného tepelného zařízení byly nicméně upraveny způsobem naplňujícím znaky koncesní smlouvy v § 16 koncesního zákona (srov. níže bod [26]). Vedle obecního zřízení tedy na danou kauzu dopadala také právní úprava v koncesním zákoně. Jak správně uvedl již krajský soud ve svém rozhodnutí, závazkový vztah upravený v koncesní smlouvě může mít také charakter nájmu, resp. *koncesní smlouva může nabývat i formy smlouvy nájemní* (bod 33 napadeného rozsudku). Koncesní smlouva totiž není svébytným smluvním typem, jde o obecné označení pro smlouvy uzavřené podle koncesního zákona.

[17] Současné neslučitelné působení dvou či více zákonných předpisů se řeší pomocí interpretačního pravidla *lex specialis derogat legi generali* (úprava zvláštní má aplikační přednost před úpravou obecnou). NSS nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že toto pravidlo nebylo možné použít proto, že nemá oporu v zákoně, resp. že § 39 odst. 1 obecního zřízení neodkazuje na zvláštní právní úpravu. Pravidlo *lex specialis derogat legi generali* je uznávanou, byť nepsanou interpretační zásadou právního systému. Právě proto platí, že právní norma určená pro zvláštní případy se použije přednostně před právní normou obecnou, i když ta na speciální úpravu výslovně neodkazuje (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, čj. 4 Afs 251/2015-74).

[18] NSS dále nepovažoval za správný ani argument stěžovatele, že vzájemný vztah koncesního zákona a obecního zřízení nelze určit, jelikož tyto právní předpisy „*kromě způsobu uzavírání smluv upravují diametrálně odlišnou materii, která spolu nesouvisí*“. Je třeba podotknout, že pravidlo *lex specialis derogat legi generali* se vztahuje zpravidla ke konkrétním právním normám (jednotlivým ustanovením), nikoliv k celým zákonům. Slovem „*lex*“ se neníní zákon jako celek, ale právě právní norma, jejíž obecnost či zvláštnost je posuzována (srov. rozsudek ze dne 1. 6. 2011, čj. 1 As 6/2011-347, č. 2368/2011 Sb. NSS). NSS se proto nemusel zabývat vztahem celých zákonů, ale pouze takových ustanovení koncesního zákona a obecního zřízení, která se týkala nakládání s obecním majetkem. V tomto rozsahu proto bylo možné vzájemný vztah těchto dvou právních předpisů posoudit.

[19] NSS je přesvědčen, že § 39 odst. 1 obecního zřízení nemůže být ve vztahu ke koncesnímu zákonu zvláštním zákonem. Koncesní zákon má totiž užší věcné vymezení. Na rozdíl od § 39 odst. 1 obecního zřízení se koncesní zákon aplikuje pouze ve specifických případech, ve kterých dispozice obce s obecním majetkem vykazuje znaky koncesní smlouvy (§ 16 koncesního zákona). Právní úprava v koncesním zákoně je navíc mnohem podrobnější, než je tomu v § 39 odst. 1 obecního zřízení. V žádném případě proto nelze tvrdit, že § 39 odst. 1 obecního zřízení zakotvující povinnost zveřejnit na úřední desce obce záměr nakládat s obecním majetkem se aplikuje přednostně před koncesním zákonem a je schopný vyloučit aplikaci právní úpravy v tomto právním předpisu.

[20] Ust. § 39 odst. 1 obecního zřízení není ani zvláštní právní úpravou ve smyslu § 1 koncesního zákona. Podle tohoto ustanovení koncesní zákon *upravuje podmínky a postup veřejného zadavatele při uzavírání koncesních smluv v rámci spolupráce mezi veřejnými zadavateli a jinými subjekty, pokud tyto podmínky a postup neupravuje zvláštní právní předpis*. NSS se ztotožňuje s krajským soudem, že tímto zvláštním právním předpisem je třeba

chápat pouze takový právní předpis, který upravuje podmínky a postup směřující k uzavření koncesní smlouvy (podle poznámky č. 1 například zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který v části čtvrté, § 18a - § 18f, obsahuje ustanovení týkající se koncesionářské smlouvy). Jazykové znění § 1 je v tomto ohledu zcela jasné. Tento závěr navíc potvrzuje také odborná literatura, podle které *„stanoví-li zvláštní právní předpis jiný postup, pak se primárně užije tento postup. To však platí pouze tehdy, pokud tento postup směřuje k uzavření koncesní smlouvy“* (Davidová, J. Topenčík, M. *Koncesní zákon: komentář*. Praha: ABF, 2007, s. 12).

[21] NSS však dospěl k závěru, že ani koncesní zákon nelze ve vztahu k § 39 odst. 1 obecního zřízení považovat za výhradní, zvláštní právní úpravu, která by měla na základě pravidla *lex specialis derogat legi generali* přednost před aplikací § 39 odst. 1 obecního zřízení. Pravidlo *lex specialis derogat legi generali* lze použít pouze v případě kolize dvou právních norem se stejným předmětem úpravy, a to jen tehdy, jestliže se jejich souběžná aplikace vylučuje. NSS je přesvědčen, že ustanovení obecního zřízení a koncesního zákona se nedostala do kolize, kterou by bylo potřeba vyřešit pomocí interpretační derogace jednoho z nich (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 12. 2017, čj. 6 As 219/2017, bod 40, a ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016-53, bod 48). Oba právní předpisy odlišně upravují způsob uveřejňování záměru nakládat s obecním majetkem. Zatímco podle koncesního zákona se uveřejňuje oznámení o zahájení koncesního řízení ve Věstníku veřejných zakázek, příp. v Úředním věstníku EU, obecní zřízení zakotvuje notifikační povinnost na úřední desce obce. Tyto rozdílné způsoby uveřejnění však vedle sebe obstojí, každý z nich má svůj vlastní specifický účel. Cílem publikace záměru ve Věstníku veřejných zakázek je oslovit co nejvíce potenciálních dodavatelů (koncesionářů) a zaručit jim rovné transparentní zacházení. Účelem zveřejnění záměru na úřední desce je především informovat občany o dispozicích s obecním majetkem. Jde o to, aby příslušné úkony probíhaly transparentně, aby se o nich občané předem a včas dozvěděli, aby mohli upozornit na hrozící pochybení či nesprávné hospodaření obce (srov. např. rozsudek NS ze dne 27. 9. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1250/2009).

[22] Povinností obce při uzavírání koncesní smlouvy bylo tedy postupovat podle koncesního zákona a současně také podle § 39 odst. 1 obecního zřízení.

[23] Krajský soud ke vztahu těchto dvou právních předpisů uvedl v bodě 30, že *„ustanovení § 39 obecního zřízení je obec povinna dodržet – pakliže tedy zvláštní předpis nestanoví něco jiného. Za zvláštní předpis je dle soudu třeba považovat právě koncesní zákon, který upravuje konkrétně otázku koncesních smluv. Pokud obec uzavírá smlouvy, které naplňují pojmové znaky koncesní smlouvy, musí primárně postupovat dle koncesního zákona, nikoli podle obecního zřízení. V tom, že obecní zřízení upravuje otázku nakládání s majetkem obce obecně, zatímco koncesní zákon specificky v případě, že je uzavírána koncesní smlouva, je třeba spatřovat v nynějším případě onu „zvláštnost“ koncesního zákona, přičemž obecní zřízení ke koncesnímu zákonu v tomto smyslu zvláštním předpisem být nemůže“*. Na jiném místě konstatoval, že *„jednak v případě koncesní smlouvy bylo třeba postupovat dle ustanovení koncesního zákona, v daném případě i občanského zákoníku z roku 1964 a v dalších otázkách těmito zákony neupravenými pak eventuálně i příslušnými ustanoveními obecního zřízení. Tyto závěry soud uvádí především k námitkám žalobce, že nebylo zřejmé, jakým zákonem se*

řídit, potažmo jaký je vlastně vztah mezi dotčenými zákony. Následek tak nutně nespočívá v absolutní neplatnosti smlouvy nebo ve spáchání správního deliktu, jak prezentuje žalobce; této Skylle a Charybdě se lze správnou aplikací v úvahu přicházejících právních předpisů vyhnout“ (bod 32 napadeného rozsudku).

[24] Stěžovatel v části kasační stížnosti z odůvodnění napadeného rozsudku dovozuje, že soud na základě interpretačního pravidla *lex specialis derogat legi generali* vyloučil zcela aplikaci obecního zřízení. Na jiném místě v kasační stížnosti však napadá odůvodnění krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, jelikož se podle jeho názoru krajský soud nevyjádřil k otázce, zda bylo nezbytné řídit se výhradně koncesním zákonem, či zda byl stěžovatel povinen řídit se také § 39 odst. 1 obecního zřízení. Tyto námitky si odporují. NSS souhlasí se stěžovatelem, že krajský soud dostatečně konkrétně v rozsudku neuvádí, zda měl v nynější kauze stěžovatel povinnost postupovat také podle § 39 odst. 1 obecního zřízení. NSS však podotýká, že předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného o uložení sankce za porušení koncesního zákona. Pro posouzení nynější kauzy je proto důležitá otázka aplikace koncesního zákona, nikoliv obecního zřízení. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že existence právní úpravy v § 39 odst. 1 obecního zřízení nebrání aplikaci koncesního zákona v nynější kauze. Nejasné vyjádření krajského soudu ohledně aplikace obecního zřízení nemá na výsledek této kauzy žádný vliv. Napadený rozsudek proto není z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[25] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že koncesní zákon nevyjadřuje srozumitelně obecnou povinnost se touto právní úpravou řídit. NSS s tímto tvrzením nesouhlasí. Povinnost řídit se koncesním zákonem lze dovodit především z § 5 odst. 1 koncesního zákona, který stanoví, že [z]*adavatel vybere koncesionáře pro uzavření koncesní smlouvy v koncesním řízení.* Uvedené ustanovení nedává osobě veřejného zadavatele při uzavírání koncesní smlouvy na výběr, zda se chce koncesním zákonem řídit, ale stanoví jednoznačně a srozumitelně povinnost v takovém případě postupovat podle tohoto právního předpisu. O povinnosti veřejného zadavatele postupovat při uzavírání koncesní smlouvy podle koncesního zákona svědčí také zakotvení sankcí za porušení jednotlivých ustanovení tohoto právního předpisu v § 27 koncesního zákona (správní delikty zadavatelů).

[26] Povinnost řídit se tímto zákonem přitom dopadla také na stěžovatele v nynější kauze. Krajský soud se podrobně zabýval konkrétními okolnostmi posuzovaného případu a dospěl k závěru, že ve stěžovatelově případě byly naplněny podmínky pro aplikaci koncesního zákona. Tyto závěry ostatně stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá a nejsou mezi účastníky sporné. NSS na ně proto pouze stručně odkazuje. Krajský soud nejprve v bodě 25 konstatoval, že stěžovatel spadá pod pojem veřejný zadavatel v § 2 koncesního zákona, je totiž územním samosprávným celkem [§ 2 odst. 1 písm. c)]. Dále se detailně zabýval obsahem smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení a za tímto účelem posuzoval její jednotlivá ujednání. Uzavřel, že tato smlouva naplňuje znaky koncesní smlouvy vymezené v § 16 koncesního zákona (srov. zejména bod 31 napadeného rozsudku). Současně krajský soud v bodě 34 vysvětlil, proč se nemohou aplikovat výjimky z působnosti zákona zakotvené v § 3 písm. h) a § 5 odst. 2 koncesního zákona.

pokračování

[27] NSS shrnuje, že stěžovatel nevybral společnost Sokolovská uhelná v koncesním řízení podle části druhé koncesního zákona, ačkoliv se na něj vztahovala úprava v koncesním zákoně a byl povinen se jí řídit. Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na to, že „[p]*okud by zadavatel postupoval v souladu s koncesním zákonem a provedl koncesní řízení, nelze vyloučit, že by obdržel vyšší počet nabídek jiných dodavatelů, kteří by mohli předložit ekonomicky výhodnější nabídky než společnost Sokolovská uhelná*“. NSS se ztotožnil s posouzením žalovaného a krajského soudu, že vyloučení postupu podle koncesního zákona mohlo mít vliv na okruh potenciálních zájemců o koncesi, a postup stěžovatele tedy mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. NSS proto uzavírá, že žalovaný byl oprávněn v posuzovaném případě uložit stěžovateli sankci podle § 27 odst. 1 písm. a) koncesního zákona za porušení tohoto předpisu.

III. B. *Soudní přezkum výměry pokuty*

[28] Podle stěžovatele krajský soud také nedostatečně přezkoumal výměru pokuty. Krajský soud se prý v napadeném rozsudku nezabýval tím, zda žalovaný přihlédl k závažnosti deliktu, způsobu jeho spáchání, následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Stěžovatel poukázal na to, že smlouva o nájmu rozvodného tepelného zařízení ani po třech letech nenabyla účinnosti, následky porušení zákona nebyly tedy fakticky žádné. Jeho cílem nebylo nikoho poškodit, ostatně proti průběhu zadání návrhu na uzavření smlouvy se nikdo ze zájemců neohradil. Výjimkou je společnost MARSERVIS, s. r. o., která však o uzavření nájemní smlouvy neprojevila zájem a má dlouhodobě s obcí problematické vztahy. Soud se nezabýval ani metodologií stanovení předpokládaného příjmu koncesionáře z realizace koncesní smlouvy, kterou stěžovatel v žalobě rovněž zpochybnil. Odůvodnění krajského soudu týkající se výše uložené pokuty není podle stěžovatele přiléhavé a ve svém důsledku není ani přezkoumatelné.

[29] Podle názoru NSS se krajský soud zabýval posouzením výměry pokuty dostatečně. Krajský soud nejprve ověřil, zda žalovaný postupoval správně při vyčíslení výše pokuty. Uvedl, že podle § 27 odst. 2 koncesního zákona se za správní delikt v § 27 odst. 1 písm. a) uloží pokuta do výše 5 % z předpokládané hodnoty předmětu koncesní smlouvy. Následně odkázal také na § 1 vyhlášky č. 217/2006 Sb., který dále rozvádí, jak zjistit předpokládanou hodnotu předmětu koncesní smlouvy. Stěžovatel s tímto vyčíslením pokuty v kasační stížnosti nepolemizuje, pouze uvádí, že se krajský soud nezabýval metodologií stanovení předpokládaného příjmu koncesionáře z realizace koncesní smlouvy. Krajský soud však vysvětlil, proč nelze při stanovení výše pokuty k předpokládanému příjmu koncesionáře přihlížet. Uvedená námitka stěžovatele proto není důvodná.

[30] NSS nepřisvědčil ani dalším námitkám stěžovatele, podle kterých se krajský soud nezabýval tím, zda žalovaný přihlédl k závažnosti deliktu a dalším skutkovým okolnostem souvisejícím se spácháním deliktu. NSS připomíná, že ukládání sankcí a jejich výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen, neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování (srov. rozsudek ze dne 15. 2. 2017, čj. 6 As 214/2016-33). Krajský soud ověřil, že žalovaný při stanovení výše pokuty vycházel ze zákonem stanovených kritérií v § 27b odst. 2 koncesního zákona a nevykročil z mezí správního uvážení. V napadeném rozsudku soud odkázal na příslušnou

pasáž správního rozhodnutí, kde se žalovaný těmito kritérii detailně zabýval a ke každému jednotlivě vyjádřil (s. 10 a 11 napadeného správního rozhodnutí).

[31] Výslovně se pak krajský soud vyjádřil k některým tvrzením stěžovatele, například že smlouva ani po třech letech nenabyla účinnosti, a tedy nemohla nikoho poškodit. Podle krajského soudu *„se jistě nejedná o úmysl žalobce, který by tak byl veden záměrem snížit závažnost svého jednání, a zároveň tato skutečnost neznamená, že ze smlouvy nebude plněno“* (s. 11 napadeného rozsudku). Krajský soud rovněž zdůraznil, že v případě deliktu podle § 27 odst. 1 písm. a) koncesního zákona se jedná typově o závažný delikt spočívající v tom, že se veřejný zadavatel zcela vymanil z působnosti koncesního zákona. Poukázal také na to, že žalovaný pokutu stanovil ve výši 1,32 % její maximální možné výměry.

[32] NSS považuje hodnocení krajského soudu za dostatečné a ve vztahu k žalobním námitkám odůvodněné přezkoumatelným způsobem. Stěžovatel obsahově nic jiného, než co uváděl v žalobě, do řízení o kasační stížnosti nepřináší, jeho argumenty jsou v podstatě repetitivní a ignorují obsah rozsudku krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu